

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 733/2021
27.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиле АА из ..., ..., чији је пуномоћник Властимир Симоновић, адвокат у ..., против туженог ... „ББ“ у ликвидацији ..., чији је пуномоћник ВВ из ..., ликвидациони управник, ради утврђења ништавости дела решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 18Гж1 43/2020 од 31.01.2020. године, у седници већа одржаној 27. маја 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу 18Гж1 43/2020 од 31.01.2020. године.

Образложење

Апелациони суд у Нишу је донео пресуду 18Гж1 43/2020 дана 31.01.2020. године, којом је одбио као неосновану жалбу тужиле и потврдио пресуду Основног суда у Лесковцу П1 137/18 од 04.09.2019. године у другом ставу изреке, којим је одбијен тужбени захтев тужиле да суд утврди да је ништав део решења туженог број .../... од 19.01.2018. године у ставу један диспозитива, којим је утврђено да тужили радни однос престаје услед покретања ликвидационог поступка, јер је тужила правноснажним, извршним и коначним решењем број .../... од 23.11.2017. године проглашена вишком запослених, као неоснован. Укинута је решење о трошковима поступка садржано у трећем ставу изреке првостепене пресуде и у том делу су списи предмета враћени првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне другостепене пресуде је тужила изјавила благовремену ревизију, којом пресуду побија због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр 72/2011 ... 18/2020) и одлучио да је ревизија тужиле неоснована.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на које ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се позива ревидент, није законом предвиђен ревизијски разлог, према одредбама члана 407. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. истог закона, што није случај у овде побијаној пресуди.

Према чињеничном стању на коме је заснована другостепена пресуда, тужила је код туженог била у радном односу на неодређено време. У циљу реализације одлуке Скупштине Града Лесковца о максималном броју запослених на неодређено време у систему локалне самоуправе Града Лесковца за 2017. годину од 11.09.2017. године, је тужени донео 23.11.2017. године одлуку о проглашењу вишка запослених, међу којима и на радном месту тужиле. Решењем .../... од 23.11.2017. године је тужени тужилу прогласио вишком запослених уз право на исплату отпремнине, због престанка потребе за њеним радом. У решењу није наведено ког датума тужиле код туженог престаје радни однос. Дана 28.12.2017. године је Скупштина Града Лесковца донела одлуку о укидању туженог због непостојања законских услова за обављање делатности и покренула поступак ликвидације над туженим. Том одлуком је одређено да ступањем на снагу одлуке престаје радни однос свим запосленим лицима код туженог. Дана 19.01.2018. године, након што је 18.01.2018. године регистровано покретање поступка ликвидације над туженим, ликвидациони управник туженог је донео решење број .../... којим тужиле отказује уговор о раду са даном 08.01.2018. године, чиме јој престаје радни однос услед покретања ликвидационог поступка над туженим. Тужила је туженом поднела пријаву потраживања на име отпремнине. Град Лесковац је одлуком о буџету за 2018. годину предвидео средства за исплату отпремнине запосленима код туженог, па и за тужилу.

На основу тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да тужбени захтев, који је у суштини усмерен на утврђење ништавости само дела решења туженог који указује на основ престанка радног односа, није основан. Ово стога, што су у оспореном решењу дати на закону засновани разлози, према којима је ликвидациони управник утврдио да не постоји потреба за даљим радом тужиле као запослене, што је засновано на одредби члана 8. Одлуке Скупштине града Лесковца од 28.12.2017. године о укидању тужене установе, односно покретању ликвидационог поступка. Ти разлози су основани доношењем одлуке Скупштине града Лесковца о максималном броју запослених на неодређено време у систему локалне самоуправе Града Лесковца за 2017. годину, одлуке туженог о проглашењу вишка запослених број 679 и доношењем појединачног акта од 23.11.2017. године, којим је тужила утврђена за вишак запослених код туженог. Тиме сматрају да је постојао оправдан разлог за престанак потребе за радом тужиле и да је отказом уговора о раду тужиле престао радни однос по законитом основу.

Ревидент побија правилност одлуке о тужбеном захтеву тако што оспорава ваљаност закључка другостепеног суда о основу по коме тужиле престаје радни однос. Тужила не побија законитост акта о престанку радног односа, већ тражи да суд утврди да је један основ ништав у односу на претходни основ за престанак радног односа. Међутим, суштина је та да су нижестепени судови правилно одлучили о основу за

законити престанак радног односа тужилји са ког је донето решење, кога само у делу оспорава тужилја.

Правилном применом материјалног права одлучено је о ваљаности побијаног решења о отказу уговора о раду тужилји са основа престанка потребе за радом тужилје, у смислу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду.

Према наведеним одредбама, запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца, па и ако престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла, услед технолошких, економских или организационих промена, како другостепени суд правилно идентификује конкретну ситуацију да је над послодавцем покренут поступак ликвидације након доношења одлука о максималном броју запослених на неодређено време у систему локалне самоуправе и одлуке туженог о проглашењу вишка запослених, те и доношења појединачног акта од 23.11.2017. године о утврђивању вишка запослених, и указује на могућност отказа уговора о раду позивом на одредбу члана 538. став 3. Закона о привредним друштвима.

Због изнетог су правилне одлуке нижестепених судова о тужбеном захтеву, а супротни ревизијски наводи тужилје без основа.

Према изнетом је ревизија одбијена као неоснована по одредби члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић